

[Gillstrup]

Derfor har Det Radikale Venstres ordfører i denne sag absolut ikke ret, når hun gang på gang forsøger at fremhæve, at det er meget godt, at dansk politiks store ulykke er, at man har et finansbudget, der dels er ude af balance, dels ligger på et alt for højt skatteplyndringsniveau, og så tilføjer: men der er jo ingen, der har kunnet komme med nogen som helst forslag til at vise, hvordan vi kan undgå nogle af de offentlige udgifter.

Jo, må vi svare fru Marianne Jelved. Vi har mange udmærkede forslag; vi kan bl.a. begynde med at stemme nej til disse forslag. Og ervedover er der en bunke andre store brikker, f. eks. at nødsføre antallet af offentligt ansatte med en tredjedel, at afskaffe de fleste indkomstoverførsler, stryge ulandshjælpen og flygtningebistanden osv. Der er rigeligt med midler og præcise forslag i dette Folketing til i hvert tilfælde at spare 300 mia. kr. årlig på de offentlige budgetter. Det er ikke det, der mangler, uanset hvor mange gange fru Marianne Jelved siger det.

Nej, det, der mangler, er, at alle de, der hykler, at de vil anvende de offentlige midler på andre opgaver, at alle de mange, der hykler, at de ikke vil have de høje skatter, følger Palmes anvisning af, at politik er at vælge, og så i stedet for vælger de alle disse masser af overflødige offentlige udgifter, hvor vi jo her står over for et par af eksemplerne på overflødige offentlige udgifter.

Selvfølger er det ikke sådan, at vi kan afskaffe indkomstkatten i morgen, hvis vi forkaster disse forslag i dag. Men havet består af dråber, og når vi skal opnå de nødvendige ting – jeg var lige ved at sige, at der kom en fjerde socialist ind i billedet, nemlig hr. Poul Hartling med »Den nødvendige Politik« – når vi skal den nødvendige politik i dette foretagende, så er vi altså nødt til at holde op med at vælge at have offentlige udgifter til noget, der i hvert fald set fra fællesskabets side er sekundært, nemlig at give tilskud til sådan noget som teatret. For tilskud til teatret betyder jo nok, at de mennesker, der er autoriserede og hører til dem, som kulturministeren holder af, og hans yndlinge, kan få alt, hvad de vil have, og alt, hvad de peger på, og de kan gøre, hvad de vil. Men kommer der én og skriver en ansøgning til Kulturministeriet: »Undertegnede medlem af Fremskridtspartiet vil gerne have et tilskud til

et eller andet eksperimenterende teater. . .« eller noget lignende, skal jeg garantere for, at det bliver et nej, hvis der overhovedet kommer et svar fra Kulturministeriets side, for formentlig bliver det bare smidt i papirkurven som en vittighed.

Resultatet af den kulturpolitik, vi fører, er, at det bliver middelmådighederne, som kan komme frem. Det er dem, som er rede til at skifte farve og tilpasse sig den til enhver tid siddende magthaverklige omkring den høje kulturminister, der alene får lov til at komme frem. Så siger man til de andre: Jamen I kan jo bare drive teater. Jamen det er jo ret umuligt, når man har den form for underbud, som det er, hvis man vil lave et kvalitetsteater, som virkelig varigt lever op til kravet om at kunne spille alle forestillinger og ikke bare som henne på Mercur Teatret, hvor de må nøjes med et par skuespillere, og man så skal konkurrere med den store stygge ulv af en statskasse og et kulturministerbudget. Ulykken er, at det bliver det dårlige teater, der fortrænger det gode teater, fordi det hele går ud på at smiske for den til enhver tid siddende magthaver, og det er derfor, dansk teaterliv havde sine store succeser, før Julius Bømholt fik lov til at ødelægge dansk kultur som kulturminister, og hvis efterfølgere i den grad har fremturet i at ødelægge og ødelægge og ødelægge.

Det er nu engang sådan, at den største inspiration til at gøre en virkelig indsats inden for et kulturområde ligger i, at man selv ud fra sine meget små økonomiske forudsætninger kan få lov til med idealisme at gå op i opgaven. Men når det hele drejer sig om på ægte hr. Povl Brøndsted-vis at møde op i et eller andet udvalg i Folketinget eller et eller andet kontor i Kulturministeriet for at få raget nogle tilskud til sig, så har man ikke flere kræfter tilbage, når man skal til at lave teater, og derfor bliver det dette blæverblæver, som jo faktisk er 90 pct. af de københavnske teatres repertoire i disse år, fordi den teaterlovgivning, som er gennemført, har ødelagt mere og mere af dansk teaterliv. Og der er ikke nogen som helst tvivl om, at den blomstring, som vi ser i London, i New York og andre steder i teaterlivet, vil vi langt fra kunne komme op til, når vi nu fortsætter her med yderligere at pøse de mange finansministerielle penge, inddrevet tvangsmæssigt hos skatteyderne, over i teaterlivet, hvilket er blevet resul-